

Hayatın Tam Ortasında

– Recep K. · 25 Kasım 2012

Dedemin Hatıratına...

Bazı şeyler dış aldırmaya benzer. Morfinin etkisi geçince acı başlar. Her şeyi bekleriz de hayatta, bir ölüm aklımızın ucundan geçmez. Oysa hiçbir şey beklemez belki de bizi, onun beklediği kadar. Hayatın her yerinde, hayatla birlikte, hayatın ta kendisidir oysa. Kimilerine göre "zamansız" olsa da, "şah damarımızdan yakındır." Sinsi oluşu bir yönüyle doğru belki, ancak anlayabilene "geliyorum/buradayım" der mutlaka kendi lisanınca. Bir vahidin iki yüzü gibidir hayat ve ölüm. "Var olma" gerçeğinin bir yüzü hayatsa, diğer yüzü ölümdür bu gerçeği idrak edebilene.

Ölüm hak, Allah'ın emri. "Ölümü de öldüren Rabbe secdeler olsun" diyor Sultan'uş-şuara. Bir imtihandır geride kalanlar için. Liyakatimizin hangi tarafa müstahak olduğunu gösteren önemli bir işaret. Tevekkül mü, isyan mı? Bıçağın kemiğe dayandığı andır. Bunun içindir ki, Allah "birinizin başına bir bela-musibet geldiğinde şöyle desin: 'muhakkak ki biz Allah'tanız ve dönüşümüz yine onadır.'" talim buyuruyor. Lakin öldürmeyen dert diriltirmiş. Marifet acıların-belaların üzerinde yükselebilmekmiş. Değil mi ki; "Mü'min ekin gibidir. Bir rüzgar estiğinde bükülür ama sonrasında yine dimdik ayakta." buyuruyor Hz. Peygamber. Bahanesi çok olmalı sabrın ve tevekkülün. Kazanan sâbir ve mütevekkil olandır çünkü. Hayat bir otoban, yaşam bir yolculuk. Herkes farklı sürat ve şekilde yoluna devam ediyor. Hiç kimse bilmiyor kendisi için çıkışın ne zaman, nerede ve ne şekilde olacağını. Hem, çıkışın zamanı, yeri ve şekli de imtihandır geride kalanlar için.

Ümitlenir bazıları, teselli düşer yüreğine bir nebze Beraattan. Kurtuluşların arandığı ve beraatların ihsan edileceği müjdesi gelip çatmıştır. Acıyla birlikte rahmet de düşer kavruk sinelere. Ve eller semaya daha bir ümitle açılır, yürekler tarifsiz bir muştuyla çarpar. Bir beraat da nefse dilenir Rahman'dan rahmet gecesinde.

Kul hakkının bir çeşidi olan gıybeti "ölü kardeşinin etini yemek" olarak tarif eden İlahi beyanı tefekkür ederken ruhunuzun derinliklerinde, bir ses döndürür sizi tekrar kalabalığın arasına: "Nasıl bilirdiniz?" Sesinizin şiddetine ve tonuna koca bir ömrün muhabbetini ve taze fırakın derin özlemine yükleyerek mukabele edersiniz. "İyi bilirdik!" Sesiniz kalabalığın arasında eriyip giderken "bir fatiha"ya dönüşür hemen akabinde. Bir "sessiz gemi" daha ayrılmıştır "bu limandan" ve size el sallamak kalmıştır gayrı sadece.

Dönüşü olmayan bir seferin edilgenleri ve dahi herkes için hayat devam ediyor. Hayatın dağdağası da... Bu herc ü merc içerisinde morfinin etkisinin azalıyor olduğunu hissedersiniz. Yüreğimizin bir parçasının kopuşuna canlarımızın da iftirakı eklenince "hayatın ortasında kalakaldığınızı" haykırırlar size. Sabıra

daha bir ihtiyaç duyarsınız ve tevekkül daha bir kıymetli olur. Dualarınıza sabır yalvarışları hakimdir artık ve affetmenin-hoşgörmenin hazzına ermek dileği ise kemirir içten içe ruhunuzu.

Şair haklı; "su insanı boğar, ateş yakarmış."

Ve, ateş düştüğü yeri yakarmış.